

természetben — írja —, lehet a teremtő ember sajátja is, azé, aki magát pusztítja el gyümölcsöket hozva, mert ez a funkciója ; de nem szereti az embereket, mit sem vár csodálatuktól, még csak megbecsülésüktől sem, nem hízeleg neki a gyűlöletük, nem tulajdonít fontosságot sem nekik, sem magának, sem a művének ; csak megszabadítja magát időről-időre, öröm, szomorúság és fáradtság nélkül belső szörnyeitől és angyalaitól, mert erre van teremtve, mert nem tehet mást, s mert megmérgeződne, ha nem szabadulna meg tőlük. És az alkotásnak ez a formája sem nélkülözi, ez sem, a nagyságot ! Már pedig ez az én formám és nem is akarok másfélét.»

ALVINC, NOVEMBER 5.

*November öt. Alig van még hat óra tán
s Alvinc fölött ragyogni kezd a komor őszi hold,
egyszerre úgy kezd fájni ez a délután,
miként Mikesnek Rodostó, ahol bűnhödni volt.*

*Falevél hullását egyedül hallgatom . . .
mély seb az ég, a vidék csöndbedermedt múmia,
az idő múlását számolom magamon
s ácsorgok. A vonatnak soká kell indulnia.*

*Alszik az állomás, szél kesereg fölötte,
van, ki meg se hallja s ki hallja: tudja mit dalol,
s ki tudja: húszéves sorsnak elesettje
s olyan a fény szemén, mint gyertyaláng ravatalon.*

*Húsz év . . . húsz nehéz tél, húsz meddő aratás,
fojtó levegő, könny, «proces verbal» és cenzura,
fejlehardtva tudni: kenyered harca más
nép öklét edzi s nem vagy már nyelvednek sem ura.*

*. . . Téli illat száll. Fázom. Vonaton várom
s feleszmélek: most felszabadulás harangoz át
felvidéki esten. Zúg, ölel Komárom! . . .*

De Alvincon komor a hold s a szél kesereg tovább.